

Oppilaspuola ei väivannut Viuruniemen koulua tänä kesäisenä lauantaina. La-
valla paikallinen ryhmä esittämässä hupailua Mikä minusta tulee isona.

Viuruniemen koulunpihalla ei ollut oppilaspulaa !

**Vanha tuttu suvir-
si kaikui lauantaina
Viuruniemen koulun
pihamaalla. Pihamaantäyteinen oppi-
lasjoukko lauloi sitä
kuin ennen. Koolla
olivat nimittäin kou-
lun entiset oppilaat ja
opettajat. Tosin kaikki
457:stä koulun kirjo-
ihin merkitystä lapses-
ta ei tietyistä syistä
voinut olla mukana
nyt yli seitsemän-
kymmentä vuotta
vanhan koulun juh-
lassa. Koulun ovihan
ei enää ensi syksynä
avaudu lapsukaisille,
ja irvokkaasti olikin jo
nyt pariin oveen is-
ketty kyltti: pääsy
kielletty. Ovien takana
tosin oli nyt juhla-
kanslia ja näyttelijöi-
den pukuhuone.**

Moni luokkatoveri siinä pihamaalla tapaili entisen luokkatoverinsa kättä. Joku naisääni huuteli vieraskirjan äärestä, että panenko tähän entisen vai nykyisen nimeni. Kotipaikkoja kyseltiin ja Viuruniemeä muisteltiin.

Yksi muistelijoista oli Pertti Voutilainen. Hänen lapsuudessaan paikka tuntui maailman keskipesteeltä; vietiinhän mm. Pitkänlahden satamasta tavaraa maailman ääriin. Myöhemmin käsitys muuttui, kun muualla ei tiedetty paikasta mitään. Kiteeläissyntyinen Raili-rouvakin - vielä silloin tytöpäänä - kirjoitti Pertin kotiin kirjeen osoitteella Vieruniemi. Ja kun perhe myöhemmin New Yorkin Manhattanilla yritti silmillään tavoittaa Viuruniemen kylää, sitä ei näkynyt.

Viuruniemi on kuitenkin antanut Pertti Voutilaiselle hyvät eväät. Tämä nyt pankkimaailman huipulla istuva mies sanoi kotikylässä oppineensa työn-

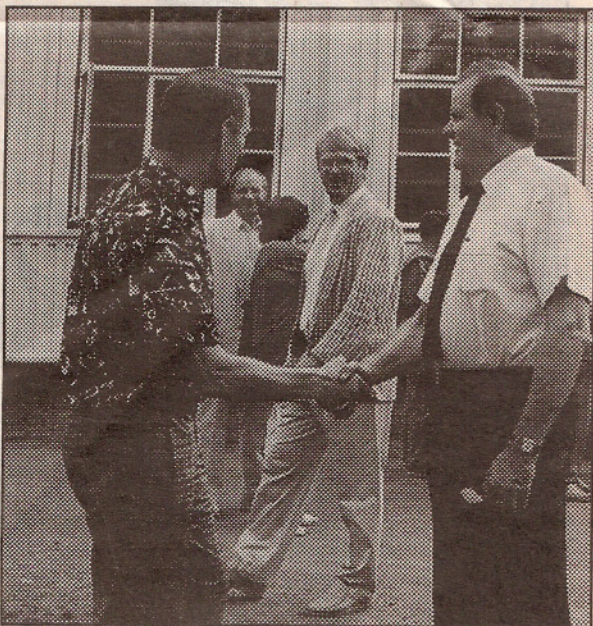
teon taidon. Siksi hän sanoi arvostavansa tällaista juhlaakin.

"Henkisen perustan tunnen saaneeni Viuruniemestä", hän tunnusti. Hän muisteli sota-ajan elämää kylässä, missä kaivos heijastui

ihmisten elämään. Mm. muikkusaaliit kävivät hyvin kaupaksi kaivosväelle-

koulussa 37 vuoden ajan. Toinen pitkäaikainen opettaja on ollut Osmo Korhonen 30-vuotisine työskarkoineen.

Kutsua kaikille oppilaille oli mahdoton lähettää. Eihän kaikkien olinpaikoista ole tietoa. Niinpä vain opettajille lähetettiin kirje ja kyläläisiä pyydettiin tiedottamaan omille suku-

Luokkatovereiden tervehdys. Pentti Smolander asuu nyt Valkeakoskella ja Pertti Voutilaisen tapaa Helsingissä.

kin. Sota-ajasta kylä selvisi, ja Voutilainen toivoi sen selviävän edelleenkin. Se kaupungistuu, ja siitä tulee vanhojen ihmisten kylä, mutta elinkelpoisiaakin maatiloja on. Piristystä tuovat lukuisat kesäasukkaat, mutta varsinaisia muuttajia lienee hänen mielestään turha toivoa.

Pertti Voutilainen muisteli lämpimin sanoin opettajaansa Antti Leinosta, jota hän kuvaili vapaamieleiseksi ihmiseksi, joka osasi panna asiat oikeaan järjestykseen. Kävipä kerran kesken oppitunnin ampumassa lähipuusta teeripaistin perheelleen. Ilmeisesti hänestä pidettiin kylässä ja hän piti kyläläisistä, sillä hän opetti

laisilleen. Näin kertoi kylätoimikunnan puheenjohtaja Leila Malinen kätellesään varapuheenjohtaja Paavo Räsäsen kanssa koivuportilla tulijoita. Hyvin oli puskaradio hommansa hoitanut, sillä nimiä vieraskirjaankin kertyi yli parin sadan.

Kahvittelun, seurustelun, luokkakokousten ja kyläläisten ohjelman suorituksen lomassa kisailtiin kyykässä, pussihyppelyssä ja tikanheitossa. Lapsille on tarjolla ratsastusta ja aikuisväelle tanssit harmonikkojen säestyksellä.

Pääasiahan oli tavata toisia ja muistella menneitä. (VJ)